

„Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt” – és Krisztus Jézus nevére belekezd Pál az Ő magasztalásába. Eszébe jut, és leírja, kicsoda Jézus Krisztus és mit tett – vagy még inkább, hogy milyen Ő, milyen „indulatból” tette, amit tett. Az a Jézus Krisztus, aki egyszer megjelent neki a damaszkuszi úton, és akit azóta ismer, akinek szolgál, engedelmeskedik, akit egyre jobban szeret, imád, akinek a munkájában részt vehet – most Őt magát látja: Ő ilyen nagy, maga Pál és mi pedig el is tűnünk, mert ez „nem rólunk szól”. Rólunk csak annyiban, hogy mi is az övéi vagyunk: mi is találkoztunk vele, és nekünk is szól, hogy „az az indulat legyen bennetek”.

A „Krisztus-himnusz” más, mint azok a himnuszok, amik embereket, rendszereket, népeket, országokat stb. magasztalnak – olyan embereket vagy dolgokat, amikhez személyesen nincs közünk. Még ha az az ember (vezető, diktátor) igyekszik totálisan irányítani az életünket, bennünket akkor sem ez határoz meg. Mi mondhatjuk, hogy nekünk egyetlen Urunk a Jézus Krisztus, hogy Istennek kell inkább engedelmeskednünk..., hogy Ő meg tud szabadítani, de ha nem tenné is, akkor is Őt szolgáljuk. Mert az a Krisztus, aki a mi Urunk, személyesen keresett meg, mentett meg, tett magáévá. És Ő Isten, aki minden fölött van, és „akinek a kezében van az életed és minden utad” (Dán 5,23), ezért a hitetlen embernek is el kell ismernie, hogy Ő az Úr, és dicsőítenie kell Őt.

„Az az indulat”, ami Krisztusban volt. „Isten formájában”: a mennyben, az Atyánál, vele teljes szeretetközösségben, engedelmességben – és dicsőségben, ami az Ővé volt már a világ kezdete előtt (Jn 17,5). Itt „készül el” a terv a bűnös ember megmentésére – szintén a világ kezdete előtt. Sokan próbálják elképzelni ezt a beszélgetést az Atya és a Fiú között, de ez nem megy. Benne van az Atya igazsága, amivel meg kell büntetnie a bűnt, a szeretete, amivel megmenti a bűnöst; benne van az, hogy a Fiú „szereti az Atyát, és úgy cselekszik, ahogyan az Atya parancsolta” (Jn 14,31). Benne van az, hogy az Atyának a szeretett Fiút el kell hagynia – ez nekünk már érthetetlen, de Krisztus ezt vállalta: „nem tekintette zsákmánynak” sem az istenségét, sem az emberi életét, mindkettőt az Atya kezébe tette. Megüresítette magát: Ő csak az legyen, amit az Ő mennyei Atyja akar, hogy legyen. Ne a maga akaratát tegye, hanem az Atyáét, aki küldte.

„Szolgai formát vett fel”: ezt ábrázolja ki az is, amikor a „szolgálat ruháját” veszi fel (a kötényt), és megmossa a tanítványai lábát. De nemcsak ez, hanem az egész földi élete szolgálat, mert azért jött, „hogy Ő szolgáljon és életét adja váltságul sokakért” (Mt 20,28). Erre tanította a tanítványait is: „legyen mindenki szolgálója”. Legyen bennük is „az az indulat”, ami Őbenne. És a mai tanítványaiban is. Megvan-e bennem? Ha „az Úr és a Mester” szolga lett, én is csak szolga lehetek. Nem akarok-e mégis úr lenni: „én tudom, mit kellene tennie” a másiknak?

„Emberként élt”: nem látható isteni hatalommal. Amikor valamilyen csodát tett, azt mindig az Atyától kérte el, vagy neki adott hálát, hogy megteszi (Jn 11,41–42). Vagy nem tette meg (Mt 26,53) – azért, hogy meglegyen az Atya akarata, beteljesedjenek az Írások és mi megmeneküljünk. Kérte Őt, mint Atyját (amikor kellett), és engedelmeskedett neki, mint saját Atyjának. Amikor az Atya elhagyta, amikor már csak „én Istenem”-et mond, akkor is engedelmes.

Az egyetlen ember, aki engedelmes volt a haláláig – ez Jézus Krisztus. Mi, akik nem vagyunk engedelmesek még hívő emberként sem, de akiket Ő a maga engedelmességével megváltott, ezért valóban csak magasztalhatjuk Őt. De nemcsak mi és nemcsak Pál, hanem Isten (az Atya) is felmagasztalta, „megdicsőítette Őt azzal a dicsőséggel, amely az Ővé volt”.

„Hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon”: Jézus nem marad láthatatlan. Visszajön, mint az Isten által felmagasztalt Úr, és mindenki meglátja, és elismeri, hogy Ő az Úr. Most mi, akik azt valljuk, hogy a mi életünknek Ő az Ura, kell, hogy bizonytságot tegyünk erről – elsősorban azzal, hogy engedünk neki. Hogy az az indulat van bennünk is, ami Őbenne volt. Mi is megüresítjük magunkat: arra törekszünk, hogy csak azok legyünk, amivé Isten akar tenni minket. Hogy megalázzuk magunkat, tudjunk „mindenki szolgája” lenni, az ő javukra, hogy „mindenképpen megmentünk némelyeket”. Különbnek tartani egymást magunknál. Nem lázadni, nem megalkudni, hanem engedelmeskedni Istennek „inkább, mint embereknek”.

A bizonyágtétel célja: hogy ebben a korszakban is „meglássák”, megismerjék az emberek Krisztust, hogy Úrnak vallják Őt. Amikor Ő visszajön, akkor mindenki Úrnak vallja, de akkor ez már nem menti meg azokat, akik addig nem hittek benne. Az az út, hogy „higgy az Úr Jézusban, és üdvözlés”, ebben a korszakban van nyitva. És az is, hogy mi, akik már ismerjük Őt, hagyjuk, hogy Ő legyen az Úr, Ő formáljon minket, és dicsőítsük Őt ezért.

Fil 1,6

„Éppen ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára.”